

Слово Патріярха Любомира Гузара до нового покоління богословів прозвучало на початку конференції «Каїрос»

Дорогі Богослови! Знання, яке ви набули, є потрібне не тільки для вас, але й для Церкви. Богослов не існує для себе, він роздумує над Божим Об'явленням і старається осмислити та передати його своїм ближнім. Не інакше воно є і в нашій Церкві. Інша справа, що ми з різних причин цей процес переживали у розірваних між собою періодах історії. Але сьогодні, можна сказати, ми починаємо наново в надії, що цього разу наше діяння буде більш тривале і спокійне. У кожному разі, ваша участь, ваша праця у Церкві є надзвичайно важливі. Є тут великий потенціал – більше 250 учених осіб. Ви можете зробити велику зміну у житті нашої Церкви. Владикам передана особлива функція у Церкві. Богослови доповнюють цю нашу працю. Ми повинні працювати разом, мусимо підтримувати один одного,

(продовж. на стор. 3)

ПОРА БОГОСЛОВИТИ

Якщо у перших десятиліттях ХХ ст. УГКЦ тішилась кількома десятками професійних богословів, то в другій половині століття українське богослов'я переживає виразну кризу – залишається лише кілька богословів, котрі цілковито посвячують себе науковій ниві. На такому тлі зібрання близько трьохсот п'ятдесяти богословів є багатобічним. Такого зібрання українських богословів ще ніколи не було впродовж тисячі років християнства Київської Церкви.

Наукова конференція «Каїрос», що у перекладі зі стогорецької означає «час» або «пора», стала місцем зустрічі представників різних богословських центрів, шкіл та поглядів. Вона розпочалась після урочистого посвячення нового Богословського центру у Львові, який об'єднує в собі нові приміщення Семінарії Святого Духа, філософсько-богословського факультету УКУ та студійних домів чернечих згромаджень. Богословське зібрання виразно вказало на майбутнє наповнення цих новозбудованих споруд. Більшість учасників конференції – двадцяти- і тридцятилітні

чоловіки та жінки: цесвітські богослови, ченці та черниці. Вони завершили або ж завершують вищі спеціалізовані студії в різних країнах світу; дехто вже розпочав працю в богословських закладах УГКЦ. Молоде обличчя українського богослов'я й стало основною візитівкою конференції.

На її початку молоді богослови склали в подарунок Патріярхові Любомиру свої перші звершення – нові докторські дисертації, довідкову літературу, періодичні видання тощо. Широкі перспективи української богословської науки визначалися на пленарних засіданнях конференції. Десять секцій об'єднали спеціалістів з різних галузей. Точились цікаві, часом навіть палкі, дискусії, зароджувались нові ідеї, пропонувались нові вирішення гострих сучасних проблем. З певністю можна сказати, що основна мета конференції – зібрати богословів, «у розсіянні сущих», здійснилась. Далі справа за новим поколінням богословів – як вони скористаються цим імпульсом, цим Божим натхненням, котре виразно відсвічувалось в очах учасників конференції.

Випуск на філософсько-богословському факультеті (див стор. 6)

Світлини зроблено під час молитовного ходу, присвяченого перенесенню семінарії зі старих приміщень до нових. На середній світлинці – віце-ректор семінарії о. д-р Святослав Шевчук та її ректор о. д-р Богдан Прах.

БОГОСЛОВСЬКИЙ ЦЕНТР ЯК ВТІЛЕННЯ ІДЕЇ ЄДНОСТІ ДУХОВЕНСТВА, МОНАШИХ ЧИНІВ І МИРЯН

о. д-р Богдан Прах

Важко працювати, коли Церква є під чієюсь окупацією. Тоді кожен на свій спосіб шукає, як реалізувати певні завдання, харизми, покладену на нього мету. Сьогодні, коли ми вже живемо в незалежній Українській державі, на нас усе ще тисне тягар минулого рабства і нам усе ще бракує досвіду співпраці між інституціями з різними харизмами, різним баченням минулого і різною перспективою майбутнього. Богословський центр покликаний акумулювати і розвинути цей досвід.

Богословський центр є комплексом з різних будинків, кожен з яких має свою особливу місію. **Львівська духовна семінарія** формує нових священиків, богословів для душпастирської та викладацької праці, духовних провідників для різних інституцій, кадрів єпархіяльного управління, науковців, професорів, викладачів тощо. Семінарія відкрита на потреби різних єпархій не тільки в Україні, а й на поселеннях. Вона також відкрита до інших Церков у вихованні душпастирів для їхніх потреб. Скажімо, тут навчаються семінаристи з Вірменії. Семінарія є духовним осередком Богословського центру. **Пасторально-релігійний центр**. Там відбуватимуться зустрічі, навчання і формування нових програм, скерованих на відродження духовного життя в різних його площинах (як тут, у Галичині, так і за її межами), вироблятиметься місійна харизма, формація майбутніх дружин священиків. **Семінарія отців-редемптористів**. Відомо, що чин отців-редемптористів зробив дуже великий внесок у місійну працю серед українського народу. Дуже велике і прекрасне свідчення дали отці-редемптористи під час підпілля. Багато мучеників були редемптористами. Разом з тим, цей чин поки що не мав повноцінних можливостей навчати, формувати своїх майбутніх душпастирів в Україні. Це навчання відбувалося здебільша у Польщі. Та вже цього року отці-редемптористи присилають своїх семінаристів до нашої семінарії. Ми починаємо дуже тісну

співпрацю у вихованні й формації нашого духовенства. **Семінарія для отців-студитів**. Отці-студити фактично від самого початку існування семінарії в Рудно посилають до нас своїх семінаристів, мають там свій студійний будинок. І та співпраця для нас є дуже позитивною. Буває, що після закінчення студій семінаристи вступають до чину отців-студитів. **Філософсько-богословський факультет Українського католицького університету** стане науковим осередком Богословського центру. У ньому буде розміщено деканат філософсько-богословського факультету, кафедри, викладацькі аудиторії. Дуже важливо, щоб ті великі зусилля, які вкладаються у розбудову Богословського центру, отримали належну оцінку наших партнерів, наших жертводавців, єпископів на Заході...

Наша народна українська звичка – робити тільки на себе, працювати на свою інституцію, часом недолюблювати когось, хто добився успіху у своїй царині. Від часів панування комуністичної ідеології ми отримали негативне думання про інших, підозру та недовіру до них. Все це стоїть на заваді співпраці. Разом з тим, ми є інституціями одної Церкви. Ми є не тільки УКУ, семінарія, якийсь чоловічий чи жіночий монаший чин або члени якоїсь єпархії в Україні чи на поселеннях. Ми є єдиною Церквою. Мені, який уже кільканадцять років працює в структурах Церкви, приходиться не раз долати цю ментальну недугу, коли кожен працює на себе. Я би хотів, власне, щоб ми дали приклад доброї співпраці, розуміння того, що ми спільно працюємо для Церкви, а не кожен для себе.

Кожна інституція, яка буде мати своє місце на цій території, має свої завдання і свої харизми. Важливо, щоб ми навчилися розуміти один одного, не применшувати чийсь харизму, не нехтувати чієюсь метою. Я вірю, що до нашої спільноти приєднаються й інші, які зрозуміють, що вона є тим мотором, який урухомлює цілий процес нового життя в Церкві.

ЯК МИ МОЖЕМО ЗБАГАТИТИ ВСЕЛЕНСЬКУ ЦЕРКВУ?

Слово Патріярха Любомира Гузара до нового покоління богословів прозвучало на початку конференції «Каїрос»

(продовж. зі с. 1)

поглиблювати наше спілкування, щоб наша Церква мала оту глибину богословської думки, яка у свою чергу скріплює і поглиблює віру усього народу. Отже, перед вами велике завдання, і ми надіємося, що ви будете працювати спільно чи поодинокі, але разом на добро нашої Церкви.

Для нашої праці нам потрібні джерела. Наш Університет почав серію перекладів Отців Церкви і новіших богословів. Багато з вас займається поглибленими студіями Святого Письма. Ми мусимо мати доступ до джерел: чи то у перекладах, чи то в оригінальних мовах, а багато з вас знає старогрецьку і латинь. Ми мусимо зробити ці джерела доступними для цілої нашої богословської спільноти. Кожне солідне богослов'я повинно брати свій початок зі Святого Письма, добре простудійованого і зрозумілого.

Хтось може мати більше таланту, а хтось менше. Але всі повинні працювати. Бо праця допомагає давати поважні плоди в науці. В історії середньовічних шкіл не всі були доктори. Були і бакаляври і магістри. Тому нехай ніхто не думає, що якщо він не може написати великого оригінального твору, то він уже нічого не вартий. Кропітка праця – може, ніким не оспівана – також дуже потрібна.

Ми, українці, поставлені Богом у дуже особливе геополітичне місце. Стоїмо на границі двох великих культурних традицій. З цього випливають різні можливі завдання. Я хотів би представити кілька можливих напрямів, які, мені здається, важливі для нас і для Церкви. Передовсім ми потребуємо богословів, які будуть старатися зглибити науку Святого Письма і Святих Отців і дуже докладно пізнати ту науку, щоби мати солідну підставу для даль-

шого розвитку. Не один із вас буде, напевно, старатися пізнати того чи іншого Отця Церкви та їхні твори. Різниця між західною і нашою, східною, традицією полягає в тому, що на Заході спершу працює богослов, а тоді Церква на підставі його розуміння укладає молитви. У нас Церква молиться, а богослов та вірні вивчають свою віру з того, як вони моляться. Це притаманно для нашої, східної традиції. Ми мусимо в тій ділянці ще дуже багато зробити. Але це не означає вивчити рубрики, скажімо, в який бік кидати. Ми повинні пізнати зміст, сенс наших молитов. Віра наша є одна для всіх християн, але пізнання, розуміння віри, спосіб молитви вчать нас краще пізнати оте багатство, отой духовний скарб так, що кожен з нас, хто стає на молитву, – всі ми мусимо розуміти суть нашої молитви і скарб, який ця молитва нам представляє.

Ми багато говоримо про так званий екуменізм, про бажання, щоб між християнами запанувала первісна єдність. Але ми бачимо, які стоять великі перешкоди.

Чому? Бо Захід не розуміє Сходу, а Схід – Заходу. Мені здається, що наше завдання є добре вивчити Захід і Схід, щоб могли західним пояснити Схід, а східним – Захід. Ми б хотіли бачити себе посередниками, інтерпретаторами. В який спосіб? Господь Бог дав змогу нам вивчати і одне, і друге.

Ми ще маємо одну особливу ділянку. Ми є католики, значить об'єднані Апостольською Римською столицею, наступником святого апостола Петра. Але ми живемо в конкретних обставинах нашої історії в XXI столітті після подій, що наростали протягом минулого століття; ми є спадкоємцями позитивів і негативів. Ми сьогодні, немовби пробудившись, маємо можливість, яку не мали наші отці у XX столітті. Хоча б тому, що тут зібрано 250 умів, готових до праці, чого не мали ні Шептицький, ні Сліпий. Ми мусимо запитати себе дуже серйозно, як повинна виглядати східна Католицька Церква? Яке є наше специфічне завдання, як ми можемо збагатити Вселенську Церкву?

Патріярх Любомир під час першої літургії, яку служать у новій семінарійній церкві Святого Духа.

Зазвичай, літо – особливо гарячий час для працівників та студентів, насамперед завдяки праці, пов'язаній із організацією літніх шкіл та навчальних програм. Поряд із такими традиційними для УКУ школами, як літня богословська, яка цього року відсвяткувала

своє десятиліття і без якої сьогодні вже важко уявити літо в УКУ, з'являються цілком нові. Так, до вже існуючих восьми літніх програм цього року додалося ще три, а саме – класична, іконографічна та регентська школи.

ЛІТНЯ АНГЛОМОВНА ШКОЛА ДЛЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ

Сорок львівських школярів удосконалили свої знання з англійської мови під час літньої англійської школи для старшокласників «English week».

Аби потрапити сюди, учням 9-10 класів треба було пройти тестування, адже охочих повчитися в цій школі виявилось удвічі більше, ніж могли прийняти організатори. Як стверджує директор «English week» Іванка Могиляк, школярі удосконалили свої знання не лише тому, що тут викладали волонтери зі Сполучених Штатів Америки, а й тому, що змушені були постійно спілкуватися лише англійською мовою. Такі заходи в УКУ відбуваються не вперше. У 2003-2004 роках тут організували «English weekend». Принципова відмінність від минулорічних заходів полягає в тому, що цього літа школярі мали майже втричі більше часу для навчання.

Ледь звикнувши спілкуватися англійською в аудиторіях, школярі старалися спілкуватися нею також і на ігровому майданчику.

ПЕРША ЛІТНЯ РЕГЕНТСЬКА ШКОЛА ВІДБУЛАСЯ В УНЕВІ

Сучасний стан літургійного співу в українській Церкві, безперечно, потребує покращення і вдосконалення. Причому така ситуація характерна для Церкви як в Україні, так і на поселеннях. Про це йшлося на міжнародній конференції з питань церковного співу яка відбулася в УКУ минулого року. Щоб забезпечити відповідну літургійно-богословську та музичну підготовку регентів, дяків та церковних співаків, Львівська державна музична академія ім. М. Лисенка у тісній співпраці з Інститутом літургії УКУ створила регентське відділення. Літня

регентська школа, що її цього року вперше організував Інститут літургії, стала ще одним кроком у вирішенні цієї глобальної проблеми. Школа відбулася у Святоуспенській унівській Лаврі.

Слухачами школи стали ті, хто бажав поглибити свої знання українського літургійного співу, його історії та практики. Загалом в Уневі зібралося до двадцяти слухачів з Канади і США, Словаччини й України (Львів, Київ, Дрогобич та Івано-Франківськ). Викладали тут о. Микола Ковчак (УАПЦ, Львів), о. Роман Галадза (УГКЦ, Канада), проф. Юрій Ясіновський (УКУ, Львів), проф. Олександр Козаренко (ЛДМА ім. Лисенка, Львів) та інші.

Щоденне інтенсивне навчання сприяло швидкому засвоєнню навчальних дисциплін. Важливу роль у самому процесі відіграло практичне застосування своїх навичок – спів богослужень денного циклу, як самоїлоквий, так і хоровий.

Учасники школи створили свій хор, який співав частини богослужень у монастирській церкві. На лекції ходили всі – як викладачі, так і слухачі. З великим задоволенням вони брали участь в індивідуальних заняттях з вокалу і диригування. Мабуть, саме ці навички найбільше придадуться у нелегкій праці регента.

Марта Бенькевич, куратор ЛРШ

Участь у літній Регентській Школі взяли також брати-студити.

ВЧИМОСЯ «ПИСАТИ БОГА»

Відтепер, щоб прикрасити свою домівку іконою, не обов'язково її купувати. Можна просто написати ікону самому. Навички для реалізації такого задуму віднедавна здобувають в Українському Католицькому Університеті.

Літня іконописна школа, що впродовж двох тижнів працювала в УКУ, поєднала в собі практичні заняття іконописом та лекції з богослов'я ікони – «Свято-отцівське розуміння ікони» та «Сакральне мистецтво в літургійному контексті». Ікону тут було представлено як місце духовного досвіду, як початкову точку богословлення. Саме тому Іконописну школу започатковано в УКУ – в місці, де плекається сучасне українське богослов'я.

Як стверджує директор Іконописної школи Маркіян Філевич, 80 відсотків учасників цієї школи – початківці, які ніколи в житті не тримали в руках пензлика. Тому не дивно, що і директор, і викладачі (досвідчені іконописці та спеціалісти в ділянці сакрального мистецтва) очікували досить низького професійного рівня підсумкових робіт. Однак охочі навчитися «писати Бога» учасники школи подивували як викладачів, так, мабуть, і самих себе – їхні ікони були на досить доброму рівні.

Літня іконописна школа відкрита не тільки для осіб із мистецькою освітою. За словами координатора

Сестри-монахині вивчають грамоту іконопису.

школи Божени Пеленської, вчитися іконопису може будь-хто, кого вражає ікона, хто відчуває у собі досить відваги, щоб спілкуватися з Богом за посередництвом фарб і пензля. Загалом до навчання у цій школі зголосилось понад 40 осіб зі Львова, Києва, Донецька, Маріуполя, і навіть з Білорусії. На думку організаторів школи, така широка зацікавленість іконописом свідчить про потребу нового розуміння сакрального образу в контексті сучасної культури.

Є ГОЛОС У МАЙБУТНЬОГО

Упродовж двох тижнів 42 учні 7-10-х класів мали змогу розвинути в собі лідерські якості, а також духовно збагатитися й гарно відпочити у школі лідерства «Голос майбутнього».

За словами координатора цього проекту Наталі Бабик, школа «Голос майбутнього» кардинально відрізнялася від звичних вишкোলів з провідництва чи роботи в команді. Основна відмінність полягала в тому, що тонкощі вміння бути першим та уникати конфліктів старшокласникам пояснювали за допомогою християнського вчення. Через приклади зі Святого Письма майбутнім лідерам показували, яким чином вони можуть прислухатися Богові та батьківщині. УКУ планує проводити школу лідерства для старшокласників щороку.

«МЕРТВІ МОВИ» ОЖИВЛЯЮТЬ НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

Вперше цього року було проведено Літню школу класичних мов. У ній взяли участь п'ятеро викладачів та тринадцятеро студентів з УКУ, Львівського Національного Університету ім. Івана Франка та Національного Університету «Кієво-Могилянська Академія». Усі студенти вже мали базові знання зі старогрецької та латини. За словами завідувача кафедри класичних мов УКУ Тараса Лучука, вже наступного року вивчати класичні мови зможе набагато ширше коло охочих. Унікальність і водночас складність навчання у цій школі полягає у надзвичайно насиченій програмі: за три тижні студенти пройшли матеріал, який зазвичай викладається впродовж цілого семестру. За слова-

Бібліотека – відповідне місце для вивчення класичних мов.

ми віце-ректора з питань наукової роботи УКУ Уляни Головач, знання класичних мов особливо знадобиться тим студентам, які в майбутньому планують працювати в гуманітарній сфері. Для роботи з першоджерелами знання латини та греки є обов'язковим. Тож передовсім Школа класичних мов орієнтована на філософів, істориків та богословів.

РЕВОЛЮЦІЯ ДУХА

Одним з результатів участі працівників та студентів УКУ в революційних подіях кінця 2004 року став фотоальбом «Революція Духа». Близько двохсот якісних фотографій і супровідних текстів передають насамперед духовні аспекти Помаранчевої революції. Усі тексти у книзі подано англійською, французькою та українською мовами. Це видання стало продуктом командної праці, в якій провідну роль відіграла викладач французької мови УКУ французенка Лаура Аржаковська. Тим самим фотоальбом став також прекрасним зразком українсько-французької співпраці, що відбувається в УКУ. Одна з перших презентацій видання відбулася 8 липня в українському посольстві у Парижі за ініціативи Посла України у Франції Юрія Сергєєва. У презентації взяла участь дружина президента України – Катерина Ющенко.

Директор Інституту екуменічних студій д-р Антуан Аржаковський вручає книгу «Революція Духа» Катерині Ющенко, дружині Президента України.

ІДІТЬ І ЗРОБІТЬ УЧНЯМИ ВСІ НАРОДИ!

Уже вдруге УКУ організував євангелізаційну програму на Східній та Південній Україні «Канікули з Богом». 16 ініціативних молодих людей, які утворили п'ять євангелізаційних груп, працювали в різних парохіях Донецько-Харківського екзархату. Одна з учасниць програми студентка УКУ Ірина Кульчицька ділиться своїми враженнями від побаченого та пережитого.

Автор статті, студентка УКУ Ірина Кульчицька (зліва) зі священникою родиною та дітьми парохії с. Деменки (Полтавщина).

Село Деменки, куди поїхала наша євангелізаційна група, загубилося в степах Полтавщини. Село засноване в кінці 50-х років ХХ ст. як поселення для людей, що вийшли з тюрем та концтаборів, а також для «западенців», виселених операцією «Вісла» зі своїх рідних земель. Ті кілька греко-католицьких родин, які ініціювали заснування парохії, вже виїхали з села. Залишилась одна парохіянка. Священник зі сім'єю приїхав щойно два тижні перед нами. Так нам випала нагода разом з о. Андрієм Буняком, ново-призначеним парохом, творити парохіяльну спільноту від самого початку. Разом доводилось виносити будівельне сміття та квітчати іконами новозбудовану церкву, щоб наступного дня правити першу літургію.

Це був перший храм за всю історію села, перший і єдиний греко-католицький храм на Полтавщині – і

не в обласному центрі, де наша громада користується гостинністю римо-католиків, не в 10 інших парохіях, де літургію відправляють у приватних помешканнях, а саме в цьому крихітному віддаленому селі, де залишилась одна греко-католицька родина. Хіба ж не казав Ісус, що залишить 99 овечок і піде шукати одну? Можливо, для цієї родини Бог має Свій великий план.

Однією з перших дорослих відвідувачів храму, яку священник запросив просто з вулиці, була жінка у не вельми тверезому стані. Проблема алкоголізму тут стоїть дуже гостро. У своїй молитві спершу пошепки, а потім і вголос діти просять: «Давайте помолимося за те, щоб мій татусь перестав пити». У церкві вперше дзвенить гучне дитяче «Господи, помилуй!» Вони такі, як усі діти: нечемнухи і забіяки, зболені алкоголізмом своїх батьків; вони часто не вірять, що християнську мораль можна втілити у життя. Разом з тим, ці діти настільки запалюють своєю щирістю і теплотою, що стають для нас зразком моральності. У Деменках на нас ліг обов'язок тих матерів та батьків, які через атеїстичне виховання самі не отримали дару віри і не в змозі привести своїх дітей до Бога. Коли вчиш дитину хреститися, відчуваєш у собі духовне материнство.

Сонце світить над рівнинним полтавським селом. До уст схиляється гілля вишень, рум'яняться достиглі абрикоси, по-літньому щебечуть на деревах невсипущі пташки, пахне сіно – сільське життя квітне у своєму різнобарв'ї. Скільки таких сіл на нашій Україні: працюючих, квітучих, плодовитих – і водночас мертвих, спраглих Слова Божого!

ВДЯЧНІСТЬ ЯК ЧУЙНИЙ СТАН ДУШІ

Євген Сверстюк (посередині), гість урочистостей з нагоди чергового випуску на філософсько-богословському факультеті та в Катехитично-педагогічному інституті.

Півсотні молодих богословів цьогогоріч стали випускниками Університету. Серед них 30 випускників денної форми навчання філософсько-богословського факультету та 20 магістрів богослов'я Катехитично-педагогічного інституту, які навчалися на вечірній та заочній формах навчання. Перед ними у день випускних урочистостей виступив український письменник, правозахисник, редактор газети «Наша віра» Євген Сверстюк:

«У наших координатах не уникнути хреста, який є наскрізний символ. Христос народився, щоб ми народились; Христос проповідував, щоб ми проповідували; Христос ніс на Голготу хрест, щоб ми несли;

Христос воскрес і вознісся – щоб ми з принижень і мук воскресли і – возносилися». У своє слово до випускників Євген Сверстюк вклав свій талант письменника, а також тонке і проникливе відчуття сучасної духовної дійсності в Україні. «У глибокому занепаді в нас і культура вдячності... Невдячність Богові веде до невячності ближньому. І йдеться не так про форми вдячності, як про закорінену культуру вдячності, яка збереглася серед народу більше, ніж серед інтелігенції. Вдячність як чуйний стан душі».

Покликані до творення нової культури вдячності випускники УКУ вшанували доповідача довгими та гучними оплесками.

ЗВИЧАЙНА ШКОЛА ДИВ

Несподіванкою закінчилася участь у Літній англійській школі для викладача-волонтера зі США Григорія Заборовського. Після того як у телевізійному випуску новин на одному з центральних українських телеканалів було показано сюжет про школу, його розшукали ймовірні родичі з України, з якими зв'язки були втрачені ще наприкінці 30-х років минулого століття. Отак незвідані шляхи Господні спочатку привели Григорія в село Опаки, аби ділити-

ся своїми філологічними знаннями зі студентами УКУ, а потім – до затишної галицької домівки, аби з'ясувати історію свого роду. Чимало життєвих див, часом зовсім не помітних для стороннього ока, вже відбулося за одинадцять років на літніх англійських школах. Утім, головне завдання цих шкіл досить прозаїчне – навчити англійської мови. Без отих ESS (English Summer Schools) важко уявити життєвий, професійний шлях багатьох випускників УКУ, які сьогодні вже самі є викладачами.

Гість школи ректор УКУ о. д-р. Борис Гудзяк поділився своїми думками щодо значення англійської школи для студентів Університету: «Тут, перед лицем доброзичливих викладачів з різних країн світу багато хто з них повірив у те, що може вільно спілкуватися англійською. У школі скріплюється духовне та спільнотне життя університету. Наші студенти зустрічаються з викладачами, які приїжджають до

Бейсбол – відповідна нагода як для руханки, так і для вивчення мови.

України з різних кінців світу. Останні стають для них прикладом для наслідування. А це особливо важливо, коли відбувається активне становлення особистості. Не завжди у світі можна знайти тих, на яких хотілося б взоруватися; осіб, які будують своє життя із Богом повсякдень. Думаю, не лише студенти, а й викладачі пережили тут щось, що вплинуло на їх життя. Ця школа здобула для України багато дуже вірних друзів».

Григорій Заборовський зі своїми студентами.

ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ У ВИЩІЙ ОСВІТІ

Питання університетської автономії було порушено 6 жовтня під час зустрічі ректора Львівського національного університету ім. Івана Франка д-ра Івана Вакарчука та ректора Українського католицького університету о. д-ра Бориса Гудзяка з Президентом України Віктором Ющенком під час V Міжнародного економічного форуму «Україна – ЕС».

Ректори коротко представили Президентові сучасний стан справ щодо університетської автономії й передали йому папку готових для затвердження документів. Відразу після зустрічі Президент дав прес-конференцію для більш ніж ста журналістів з українських та закордонних ЗМІ. Коли журналіст радіо «Свобода» Галина Терещук поставила питання стосовно перспективи університетської автономії в Україні, Президент дав ось яку відповідь: «Ми домовилися, що ініціатори цього проекту підготують відповідні документи, і тоді я залюбки готовий їх підписати. Сьогодні мені передали ці документи, у тому числі і проект указу Президента відносно надання спеціального статусу восьми навчальним закладам. Я залюбки цей проект читаю і після роботи правників та юристів обов'язково підпишу».

Ще 16 лютого ректори двох університетів – ЛНУ ім. Івана Франка та УКУ – запропонували Президентові Ющенку реалізувати в Україні проект університетської автономії. Тоді Віктор Андрійович запропонував їм опрацювати пропозицію щодо автономії. Праця над документами тривала більше півроку. У квітні вісім українських університетів – Львівський, Чернівецький, Харків-

Президент України Віктор Ющенко підтверджує свою готовність підписати указ про університетську автономію, де одним із восьми університетів, яким має бути надано особливий експериментальний статус, є Український Католицький Університет.

ський, Дніпропетровський, Донецький національні, «Кієво-Могилянська академія», Український Католицький Університет, Університет економіки і права «Крок» (Київ) за підтримки Міжнародного фонду «Відродження» утворили консорціум для експериментального запровадження основ університетської автономії в українській вищій освіті. Було організовано серію робочих зустрічей і семінарів для з'ясування практичних аспектів запровадження автономії та підготовлено низку документів щодо реалізації експерименту. 16 червня усі вісім ректорів завізували документи з університетської автономії. V Міжнародний економічний форум у Львові став нагодою для того, щоб ці документи потрапили безпосередньо до рук Президента.

«Розмова, яка тривала не більше трьох хвилин, розпочалася дружніми обіймами і запитанням Віктора Андрійовича: “Отче, як маєтєся ваша Альма матер?”», –

розповідає ректор УКУ Борис Гудзяк. – При нагоді я запросив Президента взяти участь у акції “Різдво разом” і передав йому фільм про минулорічну акцію, а також фотоальбом “Революція Духа”. Він подякував і сказав, що справді має намір святкувати Різдво на Західній Україні. Президент передав книгу, диск і папку з документами про університетську автономію своїм помічникам і додав: “А це мені на стіл”, показуючи на папку з документами».

Коментуючи цю подію, ректор УКУ також висловив щире сподівання, що якщо ближчим часом розпочне втілюватися в життя експеримент щодо університетської автономії, то за умов розвитку права і свободи поодиноких університетів і більш спрощеного впровадження згаданими університетами певних дисциплін, на рещті можна буде говорити про визнання богослов'я в Україні як про доконаний факт.

Про редакцію:

Редактори:
Наталія Климівська,
Петро Дідула
Реєстраційне
свідцтво ЛВ 558

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Україна, 79011, м. Львів,
вул. Іларіона Свенціцького, 17
тел.: (38-032) 240-99-40
факс: (38-032) 240-99-50
e-mail: info@ucu.edu.ua
www.ucu.edu.ua

UKRAINIAN CATHOLIC EDUCATION FOUNDATION

in USA: 2247 W. Chicago Ave.
Chicago, IL 60622
phone: 773/235-8462
fax: 773/235-8464
e-mail: ucef@ucef.org
Publications Mail No. 40884051

In Canada: 265 Bering Ave.
Toronto, ON M8Z 3A5
phone: 416/239-2495
toll free (in Canada): 1/866/ 871-8007
fax: 416/239-2496
e-mail: ucef@ucef.ca